

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.525 van 21 mei 2013
in de zaak A. 205.106/XIV-34.278**

In zake : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
 Armoedebestrijding
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Antwerpsesteenweg 59 B
 alwaar woonplaats wordt gekozen

tegen :

XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Suzanne Van Rossem
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Boomgaardstraat 93
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 juni 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 80.255 van 26 april 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8655 van 19 juni 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verweerder heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Suzanne Van Rossem, die verschijnt voor de verweerder, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verweerder dient op 2 april 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verklaart die aanvraag met een beslissing van 4 januari 2012 ongegrond.

Op 20 februari 2012 stelt de verweerder tegen die beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigt de weigeringsbeslissing en verklaart de vordering tot schorsing zonder voorwerp met een arrest van 26 april 2012. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekende partij werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, van “het beginsel van de eenheid van rechtspraak” en van de jurisdictionele motiveringsplicht en het recht van verdediging als algemene rechtsbeginselen.

De verzoekende partij citeert de motivering van het bestreden arrest en stelt dat zij volgens het bestreden arrest in gebreke blijft te verduidelijken waarom zij redelijkerwijze niet kan inzien waarom de aangevoerde elementen een regularisatie rechtvaardigen. Zij laat daartegen met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de formele motiveringsplicht er niet toe strekt het “waarom” van de motieven van administratieve beslissingen te vermelden, doch enkel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de hem betreffende beslissing, zodat hij kan oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen.

Het bestreden arrest miskent de inhoud en de draagwijdte van de formele motiveringsplicht en is in strijd met het beginsel van de eenheid van rechtspraak. Uit de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de regularisatie van de huidige verweerder wordt geweigerd. In die beslissing wordt er ook op gewezen dat geen verplichting bestaat om een regularisatie toe te staan op grond van integratie en langdurig verblijf. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon volgens de verzoekende partij niet tot het bestreden arrest komen zonder rekening te houden met het verweer dat het bestuur er niet toe is gehouden “de motieven van de motieven” te vermelden. Dit vormt een schending van de thans aangehaalde bepalingen en beginselen.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekende partij het middel. Zij voegt toe dat zij, anders dan de verweerder stelt, geen inhoudelijke beoordeling door de Raad van State vraagt.

Beoordeling

6.1. De “eenheid van rechtspraak” vormt geen algemeen rechtsbeginsel. Daarenboven hebben de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen bindende precedentswaarde, zodat uit een verwijzing naar andere arresten van dat rechtscollege op zichzelf geen onwettigheid van het bestreden arrest kan worden afgeleid. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de huidige verweerder zich beroept op zijn (langdurig) verblijf op het grondgebied sinds december 2004, op zijn integratie die hij met bepaalde stukken staft en op het feit dat hij werkbereid is en reeds gewerkt heeft, doch waarvan hij geen bewijzen voorlegt. Vervolgens wordt geoordeeld dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een integratie rechtvaardigen, dat een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om de betrokkene een verblijf toe te kennen, doch dat men hiertoe niet verplicht is en dat die elementen daarom op zich onvoldoende zijn om een verblijfsrecht toe te kennen.

De verweerder heeft daartegen in zijn beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangevoerd dat de verzoekende partij nalaat te motiveren waarom integratie en een langdurig verblijf, te dezen een verblijf in België van meer dan acht jaar waarvan meer dan vijf jaar legaal, geen toegang tot verblijfsrecht kunnen geven en dat op die wijze de formele en de materiële motiveringsplicht zijn geschonden.

In het bestreden arrest wordt overwogen dat de huidige verzoekende partij het door de huidige verweerder aangehaald langdurig verblijf in België sedert 2004 en diens integratie alhier niet betwist. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat de huidige verzoekende partij de niet-betwiste argumenten van de huidige verweerder niet op afdoende wijze beantwoordt omdat zij in gebreke blijft te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, temeer daar zij onmiddellijk nadien in de aanvankelijk bestreden beslissing zelf poneert dat een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf een reden kunnen zijn om de betrokkene een verblijf toe te kennen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen miskent op die wijze niet de inhoud van de formele motiveringsplicht. Hij stelt vast dat de huidige verzoekende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing uitdrukkelijk aanvaardt dat een langdurig verblijf en een

integratie in België een reden kunnen zijn om de betrokkene een verblijf toe te kennen, doch vervolgens nalaat aan te geven waarom te dezen redelijkerwijze niet valt in te zien waarom die elementen een regularisatie zouden rechtvaardigen. Er blijkt derhalve niet waarom elementen, waarvan wordt aangenomen dat zij een reden voor regularisatie kunnen zijn, te dezen redelijkerwijze geen grond voor regularisatie vormen. Daarmee heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat de huidige verweerder niet in staat is na te gaan op welke gronden de aanvankelijk bestreden beslissing is gesteund en heeft hij een wettige toetsing aan de formele motiveringsplicht uitgevoerd.

Vervolgens overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat hij niet betwist dat de huidige verzoekende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, doch dat zij wel aan de rechtsonderhorige afdoende moet verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid gebruikt en waarom diens argumenten geen aanleiding tot het geven van de gevraagde machtiging kunnen vormen, hetgeen in de aanvankelijk bestreden beslissing ontbreekt. De Raad vervolgt in het bestreden arrest nog dat de huidige verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat zodanige inherente motieven in de gewraakte passage van de aanvankelijk bestreden beslissing besloten liggen dat zij niet moeten worden vermeld en dat het de huidige verzoekende partij minstens toekwam in de nota met opmerkingen die inherente motieven te expliciteren, hetgeen zij ook heeft nagelaten te doen.

Daarmee beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk het verweer van de huidige verzoekende partij in de nota met opmerkingen, zodat voldaan is aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Zeker nu de middelen van de huidige verzoekende partij zijn beantwoord, blijkt geen schending van het recht van verdediging in de zin dat het recht op tegenspraak ten overstaan van de huidige verzoekende partij zou zijn geschonden. Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénentwintig mei tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen